

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK
wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie
3.— zł.

Przez lud — dla ludu!
Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4
Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA
płaci się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy

Nr. 36

Katowice, sobota 13 i niedziela 14-go lutego 1932 r.

Rok 31

Sensacyjny projekt francuski na konferencji rozbrojeniowej.

(Od własnego korespondenta.)

Genewa, w lutym.

Otwarta w dniu 2 lutego bież. roku „Konferencja dla redukcji i ograniczenia zbrojeń” rozpoczęła się w warunkach szczególnie dla siebie niesprzyjających. Gdy jeszcze latem ub. roku można było bez obawy narażenia się na śmieszność prawić na budapeszteńskim kongresie stowarzyszeń przyjaciół Ligi Narodów o wzrastającym wciąż autorytecie Ligi jako strażniczki i gwarantki pokoju, to w dniu otwarcia konferencji poglądy tego rodzaju stały się przeżytkiem.

Wojna na Dalekim Wschodzie, obejmująca swymi krwawymi ramionami coraz to szersze terytoria i coraz to nowe ruiasty chińskiej, wykazała przy pomocy bolesnych i dramatycznych argumentów, iż ci, którzy obecny stan bezpieczeństwa na świecie uważali za wystarczający, mylili się ciężko i zasadniczo.

Tak więc przy huku dział japońskich (który proponowano ponoć ze strony chińskiej uprzysiężnić słuchowo członkom genewskiej konferencji za pomocą odpowiednich głośników), rozpoczęto wielkie obrady rozbrojeniowe, których termin był jeszcze w roku ubiegłym teatrem zaciekłych sporów pomiędzy różnymi mocarstwami. Przed zbyt wczesnym rozpoczęciem konferencji przestrzegala Francja. Za jak najszyszym zwołaniem jej agitowali Niemcy. W rezultacie konferencja zebrała się zbyt wcześnie, by co do jej wyników pozytywnych można było mieć poważniejsze złudzenia. Niezależnie bowiem od wojny chińsko-japońskiej i mało pokojowego ducha, jaki ją ożywia, stwierdzić należy, iż ostatni rok został całkowicie zmarnowany przez te państwa, które rozwijały najżywszą agitację za rozbrojeniem: Ameryka odmówiła Francji wszelkich gwarancji bezpieczeństwa, Włochy nie porozumiały się z Paryżem co do ograniczenia zbrojeń morskich, a Niemcy swymi alarmami rewanżowo-wojennym wytworzyły poważną atmosferę niepokoju i niepewności.

W rezultacie liczba t. zw. „wielkich optymistów”, rosnąca w zawrotnym tempie w ciągu roku 1931, zmalała w ostatnich tygodniach b. znacznie. W roku ubiegłym szedł im na rękę wrażliwy kryzys gospodarczy, nakazujący oszczędności budżetowe, ale interesująca ankieta, jaką wśród polityków całego świata zorganizował ostatnio genewski „Journal des Nations”, wykazała, że ogół opinii międzynarodowej marzy dziś już tylko o tem, aby... konferencja rozbrojeniowa nie uległa rozbiciu.

Mimo tej b. wyraźnej przemianie poglądów na problem rozbrojenia nie zmie-

Sąd pruski ulega podszeptom hitlerowskim.

Ślusk. Hitlerowcy miejscowi nie mogli spokojnie spoglądać na działalność polskiego nauczyciela Bauera, który zabiegał o rozbudowę polskiego mniejszościowego szkolnictwa na Pograniczu. Nie mogąc zaś nic konkretnego zarzucić mu, skonstruowali bezpodstawny zarzut, jakoby Bauer popełnił krzywoprzysięstwo. Chodziło tu o unieszkodliwienie polskiego działacza.

Onegdaj w procesie polskiego nauczyciela Bauera, oskarżonego o krzywoprzysięstwo, zeznawało jeszcze kilku dodatkowych świadków.

Następnie wygłosił swą mowę prokurator. Przemówienie jego cechowała przede wszystkim słaba argumentacja, oparta na błahych podstawach. Wnosi on o skazanie Bauera na 11 miesięcy ciężkiego więzienia z zaliczeniem aresztu śledczego.

Obrońca oskarżonego adw. dr. Lewiński z Berlina w mowie obrończej zbijał pokolei wszystkie zarzuty oskarżenia, stwierdzając, że przytoczone przez prokuratora fakty są drobiazgami, a zeznania świadków oskarżenia mętne, sprzeczne i niewiarogodne.

Przewód sądowy nie stwierdził ani śladu irredentystycznej działalności Bauera lub mniejszości polskiej, lecz

przeciwnie podkreślił jego lojalność wobec państwa niemieckiego.

Drugi obrońca asesor Kwoczek naszkicował położenie mniejszości polskiej w Bytomskiem i terror urzędników niemieckich wobec rodziców polskich. W zakończeniu stwierdził, że proces cały jest pułapką, do której zwabiono Bauera.

Po krótkiej replice prokuratora, który zaznaczył, że przeciwko Bauerowi jest jeszcze prowadzone dochodzenie o zdradę stanu, przemówił jeszcze oskarżony. Twierdzi, iż nie popełnił krzywoprzysięstwa, działał zawsze zgodnie z prawem i swym sumieniem. Wiedział o prowadzonym przeciw niemu dochodzeniu, mimo, że miał wiele sposobności, wierząc w swą niewinność, nie próbował ucieczki.

Późną nocą sąd wydał wyrok skazujący Bauera na 12 miesięcy więzienia z zaliczeniem aresztu prewencyjnego.

DOM FORTUNA
KATOWICE, UL. JACIELLOŃSKA 5, TEL. 28-58

Od zł. 10- miesięcznia począwszy

Za gotówkę 10% rabatu

od 240

SPRZEDAJE KAŻDEMU KLIENTOWI BEZ PORĘCZYCIELA NA NIEBYWAŁYCH NA G. ŚLĄSKU WARTOŚCIACH

Największy dom wysyłkowy G. Śląska dla prowincji

nił swych przestarzałych opinii przewodniczący konferencji p. Henderson, który w swej mowie inauguracyjnej dowiódł raz jeszcze, że jest zwolennikiem rozbrojenia jako najlepszej drogi, wiodącej do bezpieczeństwa. Krótko jednak trwał wątpliwy urok nudnej i monotonnej mowy p. Hendersona, reprezentującego zresztą dziś wyłącznie tylko siebie samego, gdyż na czwarty dzień po otwarciu konferencji wybuchnęła w Genewie francuska bomba, zawierająca sensację pierwszorzędnej jakości. Oto bezpośrednio po utworzeniu się t. zw. burza konferencji (złożonego z 16 członków, wśród których zasiada również

pierwszy delegat Polski) szef delegacji francuskiej Tardieu, powołując się m. in. na apel, zawarty w inauguracyjnej mowie Hendersona, złożył konferencji nowy francuski memoriał rozbrojeniowy, który wywołał wyraźną panikę wśród Niemców a zaskoczenie wśród Włochów, Anglików i delegatów Stanów Zjednoczonych. Oparty na zasadzie „tyle rozbrojenia, ile bezpieczeństwa” projekt francuski zawiera następujące punkty:

1. umiędzynarodowienie lotnictwa cywilnego i oddanie go pod kontrolę Ligi Narodów, 2. jedynie Liga Narodów będzie miała swobodne prawo dyspono-

wania ciężkimi samolotami wojennymi, służącymi do bombardowania. Budowanie i używanie ciężkich aparatów lotniczych będzie dozwolone tylko tym państwom, które zobowiążą się oddać je do rozporządzenia Ligi Narodów na wypadek kryzysu wojennego i konieczności przyścia z pomocą państwu napadniętemu; 3. używanie artylerji ciężkiej wojennych okrętów, zbrojnych w działa ponad 203 mm lub mających tonnaż ponad 10 tysięcy tonn waszyngtońskich, oraz dużych łodzi podwodnych, będzie dozwolone tylko tym państwom, które zobowiążą się te rodzaje broni i materiały oddać do dyspozycji Ligi Narodów na wypadek kryzysu wojennego; 4. stworzona zostanie armja międzynarodowa pod dowództwem Ligi Narodów, składająca się z oddziałów policji prewencyjnej i oddziałów represyjnych, które natychmiast spieszyć będą ze zbrojną pomocą państwu napadniętemu; 5. dalej projekt francuski domaga się zakazu prowadzenia wojny gazowej i bakteriologicznej, zakazu bombardowania miejscowości, zamieszkałych przez ludność cywilną, żąda ustalenia norm, wyraźnie określających napastnika etc.

Z polskiego punktu widzenia szczególnie interesujący jest tu ustęp projektu francuskiego, który mówi o siłach zbrojnych, jakie Francja dałaby do dyspozycji Ligi Narodów na wypadek, gdyby napastnikiem było państwo, posiadające wspólne granice z Francją (chodzi tu przede wszystkim o wypadek, gdyby napastnikiem byli Niemcy). Otóż w takim wypadku Francja da Lidze Narodów poza siłami, przewidzianymi dla każdego konfliktu w Europie, takie siły, „których rozmiar zostanie każdorazowo ustalony w zgodzie z Ligą Narodów”.

Jakie będą losy projektu francuskiego — trudno przewidzieć. Jeśli odrzucą go Anglicy, Amerykanie (flota morska), Niemcy i Włosi (flota powietrzna), wówczas stanie się jasne, że szanse udania się konferencji są b. mizerne. Ale do tej sprawy powrócimy we właściwym czasie. Propagandowe popisy delegacji niemieckiej i rosyjskiej, które, zaskoczone wczesnym złożeniem projektu francuskiego i jego świetną konstrukcją, głowią się teraz nad tem, jakby tu odwrócić uwagę opinii publicznej od mocnego posunięcia p. Tardieu i zainteresować świat cały demagogicznymi projektami powszechnego rozbrojenia integralnego, bądź integralnego... uzbrojenia Niemiec.

Quidam.

Lenin z pociętą twarzą.

Paryż. W paryskim salonie niezależnych malarz francuski, Jean Galliani, znany ze swych sympatii komunistycznych, wystawił portret Lenina, przemawiającego do delegatów wszystkie części świata. Następnego jednak dnia po otwarciu salonu nieznanymi sprawcami pokiereszował dwoma uderzeniami noża twarz Lenina i wyciął z obrazu podpis malarza.

Dla „obieżysasów“ granice Niemiec zamknięte.

Berlin. Rada Rzeszy przyjęła na wczorajszym posiedzeniu wniosek sprawozdawcy, turyńskiego posła w Berlinie, dr. Müntzla w sprawie niezatrudniania w 1932 r. obcych robotników sezonowych w Niemczech. Oznacza to, że w roku bieżącym granice Niemiec będą zamknięte dla emigracji sezonowej w rolnictwie.

Wnioskowi ministerstwa sprzeciwił się hr. Behr, przedstawiciel prowincji Pomeranii. Oświadczył on, że w tym roku nie można postąpić tak radykalnie, aby w miejsce 50 tysięcy zatrudnionych w Niemczech „obieżysasów“ nie dopuścić obecnie żadnego.

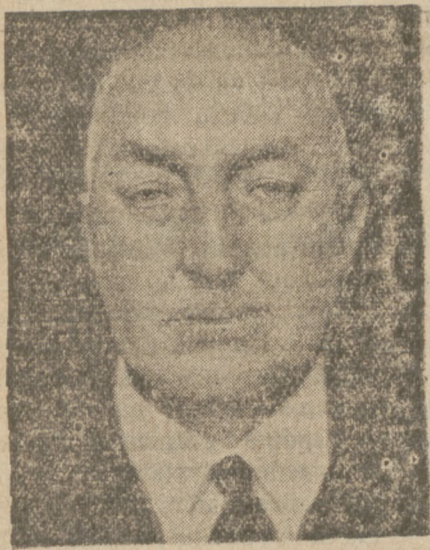
Nie wierzy on w możliwość zastąpienia pracy robotników zagranicznych przez krajowych.

Z uwagi na trudną sytuację rolnictwa proponował on dopuszczenie co najmniej 30.000 robotników obcych. Wniosek Behra odrzucono i przyjęto tekst sprawozdawcy.

Podczas, gdy w roku 1930 znalazło w Niemczech jeszcze pracę około 100.000 polskich robotników sezonowych, to kontyngent ich w roku 1931 zmniejszony został do połowy. Obecne zamknięcie granicy uzasadnia ministerstwo pracy względami gospodarczymi oraz rozwojem sytuacji na wewnętrznym rynku pracy.

W Niemczech pozostaje jeszcze 37 do 40 tysięcy zagranicznych robotników, w tym większość Polaków. Z liczby tej około 32.000 posiada t. zw. świadectwa zwolnienia (Befreiungsscheine), które

† Edgar Wallace.

W tych dniach zmarł w Hollywood znany autor bardzo wielu sensacyjno-kryminalnych powieści.

dają im zrównanie w prawach z robotnikami niemieckimi.

Obawy Behra są uzasadnione, jest bowiem wątpliwe, czy Niemcy własnymi

siłami zdołają przeprowadzić wszystkie roboty rolne, a szczególnie kampanię bu-raczaną.

Może się wreszcie skończy pobłażliwość w stosunku do złośliwego Karla Gdańskiego.

Warszawa. Komisarz Rzplitej Polskiej, minister H. Strassburger wniósł prośbę o dymisję z zajmowanego tak dawno stanowiska. Rada Ministrów dymisję przyjęła. Następcą jego jest p. Pappee, konsul polski w Królewcu. Już w roku ubiegłym minister Strassburger wniósł podanie o dymisję, rozumiejąc, że polityka łagodna wobec Gdańska nie jest należycie rozumiana przez senat Wolnego Miasta. Rząd polski nie przyjął wówczas dymisji ministra Strassburgera w nadziei, że Gdańsk przecież ostatecznie opamięta się i uwzględni racje swoje interesy ekonomiczne i życiowe i nie będzie ciągle punktem roboty szowinistyczno-politycznej Berlina.

Gdańsk jednak nie zmienił swej polityki i stał się najbardziej szowinistycznym miastem niemieckim, gdzie hitlerowcy i inne organizacje odwetowe założyły swe główne kwatery.

Teraz już polityka łagodna wobec Gdańska stała się niemożliwa.

Min. Strassburger odszedł a jego następcą, który w Królewcu miał sposobność przyrzeć się zbliska dokładnie duchowi Prusaków i ich zamierzeniom rewizjonistycznym, będzie musiał prawdopodobnie chwycić się innych metod łatwiej dla Niemców zrozumiałych.

Krwawe pokłosie hitlerowskich wieców w Berlinie.

Hitlerowcy własnymi karetkami odwozili rannych do szpitali.

Berlin. Organizacje hitlerowskie w Berlinie zwołały na dzień wczorajszy kilkanaście walnych wieców, przyczem było zapowiedziane, że przeciwnicy polityczni będą mogli korzystać z zupełnej wolności słowa.

Rozumie się, że z przywileju tego skorzystała przedewszystkiem partja komunistyczna. Zmobilizowano najęźszych mówców, którzy pospieszyli na zebrania hitlerowskie. Jednakże skutki tej „wolności słowa“ okazały się fatalne. Tak wielkiej ilości rannych nie zanotowano nigdy jeszcze w Berlinie od czasu, kiedy bójk polityczne stały się zjawiskiem codziennym.

W piwiarni przy Schlossbrauerstrasse rozegrała się masowa bójka na stoły, krzesła i kufle od piwa. Był to w swoim rodzaju rekord, gdyż do szpitala odwieziono 23 osoby z rozbitymi głowami. Uczestnicy walki zdemolowali doszczętnie piwiarnię, salę bilardową, czytelnię, a nawet prywatne mieszkanie właści-

ciela. Piwiarnia wygiadała jak po trzęsieniu ziemi. Z pod rumowisk wydobywały się jęki rannych i wołania o pomoc.

Na uwagę zasługuje szczegóły, że przed przyjazdem miejskich karettek sanitarnych, zjawili się na Schlossbrauerstrasse karetki sanitarne hitlerowców wraz z personelem lekarskim. Opatrywanie rannych trwało dwie godziny. Do szpitala odwieziono 23 osoby, zarówno hitlerowców, jak i komunistów.

Warto zanotować jeszcze jeden szczegół, że obie strony zajęły wobec policji wrogie stanowisko.

Druga wielka bójka rozegrała się na Hackeschemarkt, gdzie 6 osób odniosło rany, a jeden z młodych komunistów, pokłóty nożami, został odwieziony do szpitala w stanie beznadziejnym.

Dzisiejsza prasa berlińska, omawiając te wypadki, nie szczędzi złośliwych uwag na temat hitlerowskiej „wolności słowa“.

Trudności wewnętrzno-polityczne w Rumunii.

Bukareszt. Jak donoszą dzienniki, przybyć ma w sobotę do Bukaresztu poseł rumuński w Londynie minister Titulescu. — Dziennik „Dimineata“ dowiaduje się, że Titulescu zdać ma sprawę z sytuacji zewnętrzno-politycznej Rumunii. Dziennik „Universul“ natomiast wyraża zdanie, że przybycie Titulescu do stolicy Rumunii jest w związku z wewnętrzno-politycznym po-

łożeniem kraju. Król bowiem miał zażądać od premiera Jorgi w sposób stanowczy, by wreszcie utworzono gabinet koncentracji. Jorga odpowiedział, że postara się uczynić zadość życzeniu królewskiemu, mimo że w obecnych warunkach nie wierzy w możliwość utworzenia takiego rządu. W tym celu powołał król ministra Titulescu do siebie.

Na Jagielniku.

Opowiadanie z prawdziwego zdarzenia.

13) (Ciąg dalszy.)

Wjeżdżali w ulicę na Zagajewie i pocztarek mimo sądu do dworu nawrócił, aie zaraz i stanął. Z bryczki wysiadł żyd w długiej kapocie i do pocztarka powiedział:

— Wojtek!... Ty teraz zadymaj w trąbkę, żeby odciągnąć psy, bo tu takie kundusy... aj! aj! Jak one bryczkę obskoczą, to się nie przylepią już do mnie.

Pocztarek zagrał, psy się odezwały w podwórzu, a żyd przelazł przez płot i chyłkiem pociągnął przez sad między drzewami — do dworu, ale od tyłu.

Bryczka stanęła przed gankiem: stary major wyszedł na spotkanie gościa do sieni i wprowadził go na pokoje. O czym mówili, nikt z domowników dokumentnie tego nie wiedział, a z ogrodu przez okno żyd śledził każde ich poruszenie i ucho przykładał do szyby, żeby coś zachwyć z rozmowy. Deszcz leje, on zaś na krok nie odstepuje od okna. Jeno się tuli do ściany. Upłynęło ze trzy godziny, kiedy bryczka ze stajni zajęchała znowu przed ganek. Psy poczęły

ujadać w podwórzu, a z ogrodu tymczasem, z przewieszonymi przez rękę polami długiej kapoty i podniesionym na uszy kołnierzem, żyd się chyłkiem wymykał. Przelazł przez płot i drogą ku Jagielnikowi poszedł, oglądając się co chwilę za siebie. Deszcz nie ustawał.

Nazajutrz do Macieja Wichury konno przyjechał forys dworski i do dziedzica go wezwał, razem z Marcinem Grzędą, Mateuszem Wypychem i Antonim Kurzawą. Nie byli oni we dworze od tego dnia, jak się spór o łąki zawiązał, bo nie chcieli przeciw sobie ścierać zarzutów, że za dziedzicem obstają. Skoro major spostrzegł ich z okna, kazał wołać do siebie. Był jakiś meszów, zafrasowany i nowe zmarszczki zafałdowały mu się na czole. Kiedy weszli, tak do nich przemówił:

— Nie wiecie nic jeszcze, więc to wam pierwszym oznajmiam, ja Zagajewo sprzedaję. Ciężko mi rozstać się z ojcowizną i z wami, nawet z tymi co występowali przeciwko mnie i grabić chcieli. Mam żal do nich, ale zawziętości nie... i niech ich prawo sądzi.

Włościanie osłupieli na wiadomość o sprzedaży Zagajewa.

— A nowy dziedzic, proszę pana majora — zagadał Maciej — czy aby swój

człowiek? Czy to nie ów Niemiec czasami, co już Zagajewo przez Joska targował?

— Al... Takiego zapytania ja się nie spodziewałem, a jeszcze od ciebie, Macieju — odpowiedział dziedzic. — Nie zadawałem się nigdy i z nikim takim, co jest naszej ziemi nieprzyjacielem, a was mógłby ukrzywdzić. Ten, co kupuje, rezywa się Żmurkiewicz; miał z braćmi niedzielny rodzicielski majątek gdzieś tam w Potrkowskiem, ale starszy brat spłacił młodsze rodzeństwo, więc on na siebie teraz chce kupić. Wczoraj był u mnie i pierwszy raz widziałem go... swój człowiek i dobrze z oczu mu patrzy...

— Ha, trudna rada — rzekł Antoni Kurzawa, najstarszy we wsi gospodarz. — Jać to od dziecka chowałem się z panem majorem, było zaś rozmaicie, bo i na koniu, a i pod koniem... och, było... a zawsze razem. Ja także zdaje gospodarstwo na syna... takie już lata, więc się nie dziwuję, że i pan major pragnie odpościć.

— Tak, tak, mój Antoni... nam się wypoczynek należy! Stękać przecież mamy jeszcze czas, ja zaś dla interesu was zaprosiłem do siebie. Kiedyśmy mówili o separunku, toście wy mnie naga-

Słowa Ojca św. na falach eteru.

Katowice. Wczoraj, jako w dziesiątą rocznicę koronacji Ojciec św. odprawił w Bazylice św. Piotra uroczyste nabożeństwo, a następnie wygłosił mowę, którą transmitowało wiele stacji radiowych na całym świecie. Między innymi transmitowało ją także Polskie Radio przez rozgłośnie warszawska.

Transmisja wypadła szczególnie źle. Przez pewien czas słyhać było tylko urywki Mszy św., chór watykański oraz entuzjastyczne okrzyki tłumu, zgromadzonego przed Bazyliką, które ozwały się z chwilą, gdy w megafonach zabrzmiał głos Ojca św.

Z mowy Papieża przedostały się nieliczne słowa, które nie pozwalają zorientować się w całości.

Zły odbiór zapewne przypisać należy względem atmosferycznym choć nie jest wykluczone występne działanie bezbożników z Moskwy, którzy już przy poprzedniej mowie Ojca św. robili wszelkie wysiłki aby wprowadzić ferment na falach radja.

Iskra nadziei dla robotników huty Królewskiej.

Katowice. Dnia wczorajsz. insp. pracy w Katowicach p. insp. Seroka — w obecności zainteresowanych stron — rozpatrywał wniosek zarządu hut Królewskiej i Laurv, zmierzający do redukcji 1549 robotników z warsztatów dolnych Huty Królewskiej i 230 robotników z warsztatów górnych. Federację Metalowców zastępował sekretarz Bajdur. Wysłuchawszy strony, p. insp. Seroka oświadczył, że wyda orzeczenie odnośnie do wniosku o redukcje robotników w warsztatach dolnych dopiero po zapoznaniu się ze stanem rzeczy na miejscu. Co do wniosku o redukcję 230 robotników z warsztatów górnych (fabryka wagonów, tłocznia i oddział budowy mostów), to wniosek ten o tyle jest nieaktualny, że — dzięki zabiegom P. Wojewody dr. Grażyńskiego — warsztaty górne otrzymały ostatnio znaczniejsze zamówienia. W grę tedy wchodzi jedynie redukcja 40 robotników z oddziału budowy mostów i 20 robotników, zatrudnionych przy fabrykacji kół.

Liczą na naiwnych we Francji.

Paryż. Propaganda sowiecka we Francji zaczyna teraz przechodzić na otwarte tory. Oto ukazał się numer pierwszy popularnego czasopisma w języku francuskim, zatytułowanego „Le Plan Quinquennal de L'Urss“, którego abonament roczny wynosi 12 franków, czyli cztery złote. Treść artykułów obliczona jest na omanienie naiwnych czytelników francuskich, którym opowiada się niestworzone cuda o produkcji sowieckiej, przekraczającej już produkcję Anglii, Francji i Ameryki i o bogactwie państwa sowieckiego. Nie sposób zrozumieć, co to znaczy, ale zato oszołomienie czytelnika jest zupełne.

waszych gruntów przylega — na Zgorzelisku. Jest tam sześć włók i morgów pięć... i ja wyłączyłem to ze sprzedaży. Jeżeli chcecie możemy skończyć. Według tego układu, co to baby zerwały, przypadałoby wam ze służebności, Maciejowi pół osma morga, Antonemu siedm całych, Marciniowi półsiódma, a Mateuszowi ośm — wszystkich więc razem dla was czterech dwadzieścia dziewięć morg. Ja chciałbym tak zrobić: pięć włók wam sprzedam, a szóstą się podzielicie w równości. Czy zgoda?

Nie było co mówić. Układ został przybity; za pięć włók ustanowiono cenę po dziesięć tysięcy i połowę major rozłożył na wypłatę przez pięć lat. Druga zaś połowę ugodzili się gospodarze wyliczyć przy kontrakcie, bo to półsiódma miało na hipoteczne długi.

W tygodniu potem stanęły w Płocku przed rejentem dwie umowy sprzedaży na Zagajewo — jedna z nowym dziedzicem, Żmurkiewiczem, a druga z czterema włościanami, którzy odpadek na Zgorzelisku objęli. Zaraz też po kontrakcie major z rodziną do Warszawy odjechał na zamieszkanie.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Św. Juliana i św. Katarzyny de Ricci, * 1519, † 1589.

Wspomnienie św. **lentego**, kapł. mecz. Słow.: Jordan św.

Jutro, niedziela, 14 lutego: Św. Walentego, kapłana meczennika.

Wschód Zachód

Słońca o godz. 7.01, o godz. 16.57
Księżyc o godz. 9.06, o godz.

Z historii śląskiej.

13 lutego. 1521. Wjazd Jana Kapistrana, kaznodziei od minorytów do Wrocławia. Kazania niewał w języku łacińskim, w czasie którego ludność słuchała ze skupieniem ducha. Słuchacze odchodzili, gdy im tłumacze przekładali na niemieckie. — 1886. Książd Leopold Nerlich powołany został do **Piekar**, jako proboszcz. — 1904. W **Tarnowskich Górach** odbyło się poświęcenie „Domu Ludowego”. — 1904. W **Dzierżkowicach** szalał wielki pożar, który zamienił w zgłiszczę i popiół dziesięć posiadłości. — 1926. Umarł ks. kardynał arcybiskup gnieźnieński - poznański, prymas Polski, **Edmund Dalbor** w Poznaniu. — 1931. Książd proboszcz **Emil Müller** w **Głogówku** obchodził złoty jubileusz kapłaństwa. W uznaniu zasług przesłał J. Em. ks. arcybiskup wrocławski życzenia jubilatu i nadał mu tytuł honorowego dziekana. Jubilat urodził się 9-go października 1857 roku.

W roku: 1556. **Tarnowskie Góry**. Do zarządu kopalni wybrano 6 ławników, którzy zostawali w swych urzędach jak długo chcieli. 1556. **Tarn. Góry**. **Jakób Rapp** sprzedał swoje udziały w kopalniach: Poganki, Tatarki, Rolna, Orząca, Walentemu Bienkowskiemu za dwa tysiące talarów. — 1556. Od tego roku nie było już książąt ani w **Opolu**, ani w **Raciborzu**. Zarządzał nimi król **Ferdynand**. — 1557. Szlachcic **Jerzy Oppersdorf** i starosta ziemi raciborskiej przejmują wieś **Starawieś** i jej dobra na rachunek.

14 lutego. 869. Umarł święty **Cyryl**, apostoł słowiański w Rzymie, w 42 roku życia. Pochowany w kościele św. Klemensa. — 1317. Książę **Leszek** raciborski darował kościołowi w **Raciborzu** młyn o trzech obrotach, położony przy kościele św. Mikołaja, wolny od czynszów, z wyjątkiem trzech marek, które należą się proboszczowi na Starejwsi. 1745. Austriacy cofają się, wypierani przez **Prusaków** pod **Osobłogą** (**Habelschwerdt**). — 1762. Do **radzionkowskiego kościoła** zakradł się złodziej i zabrał pozłacany kielich i nuszke z pozłacanego srebra. — 1803. Otwarto dwie szkoły górnicze do kształcenia się na urzędników górniczych; jedną w **Tarn. Górach** z 12 uczniami, drugą w **Królu. Hucie** z 20 uczniami. Szkoła w **Królu. Hucie** przestała istnieć po dwu latach. — 1807. Mgliste i dżdżyste powietrze przeszkadzało wojskom napoleońskim do ostrzeliwania **miasta Koźła**. — 1865. Ks. **Norbert Bonczyk** powołany został na kapelana do kościoła Najśw. Marji Panny w **Bytomiu**. — 1880. Zaareztowano 60 robotników z kopalni **Buchacz** pod **Radzionkowem** za rzekomy bunt w dniu lichej wypłaty.

— **Projekt ulg podatkowych.** Rząd zamierza w najbliższym czasie wnieść do sejmu projekt ustawy, przewidującej pewne ulgi podatkowe. Projekt rządowy ma podobno upoważnić ministra skarbu do udzielania ulg w spłacie podatków zaległych, oraz do ustalania ulgowych terminów płatności podatków bieżących. Jako granica podatków zaległych i bieżących ma być przyjęta data 1 października 1931 r. Ulgi w spłacie zaległych podatków mogłyby być stosowane tylko do tych płatników, którzy wnosić będą podatki bieżące. Podobnie ma być załatwiona sprawa ściągania zaległych składek w instytucjach ubezpieczeń społecznych. Tu decydującym terminem o zaległościach i bieżących składek będzie prawdopodobnie dzień 1 stycznia br. Ulgi więc w spła-

Dalsza walka o zwolnienie obcokrajowców z pracy w przemyśle.

Do Związku Obrony Kresów Zachodnich napływają w dalszym ciągu liczne rezolucje domagające się zwolnienia obcokrajowców zatrudnionych w przemyśle śląskim. Mimo, że dotychczas prowadzona akcja nie dała pożądanego rezultatu, społeczeństwo polskie nie może zrozumieć, dlaczego obywatele niemieccy mają mieć intratne zajęcia w Państwie Polskim, skoro setki tysięcy własnych obywateli pracy takiej nie mają. Społeczeństwo wierzy jednak, że stale potęgujący się głos jego osiągnięcia musi wreszcie pożądanym skutkiem. Obcokrajowcy opuścić muszą zajmowane przez nich posady; wówczas nietylko miejsca ich zajmą Polacy, ale oszczędności zrobione z powodu nadmiernych dochodów ich umożliwią obniżenie kosztów własnych przemysłu, a temsamem zatrudnienie większej ilości robotników. Zważywszy ponadto, że obcokrajowcy ci zajmują w przemyśle najbardziej odpowiedzialne stanowiska, szczególnie szefów personalnych i szefów biur zakupów, przypuszczać należy, że zwolnienie ich umożliwi gruntowną sanację przemysłu tutejszego a temsamem przyczyni się w dużym stopniu do zwalczania kryzysu i znalezienia pracy dla większej ilości bezrobotnych.

cie zaległości składek ubezpieczeniowych będzie mógł otrzymać ten, kto wykaże się płaceniem składek bieżących. Jak z tego wynika, rząd przyjął zasadę stosowania ulg indywidualnych. Pozatem projekt wyklucza możliwości wprowadzenia moratorium, a prolongaty długów krótkoterminowych traktowane będą na zasadzie indywidualnej. W ministerstwie sprawiedliwości opracowywana jest ustawa, ustalająca najniższą cenę, po jakiej mogą być sprzedawane z licytacji wszelkie ruchomości i nieruchomości dłużników.

— **W sprawie koncesyj na linie kolejowe.** Wniesiony do sejmu projekt nowelizacji ustawy o koncesjach na linie kolejowe przewiduje m. in., że udzielanie pozwoleń na budowę kolejek lokalnych do użytku prywatnego, jak kolejek fabrycznych, rolnych itp. należeć będzie do ministerstwa komunikacji, które również sprawować będzie nad nimi nadzór, bądź samodzielnie, bądź też za pośrednictwem upoważnionych dyrekcji kolejowych. W związku z tym projektem, sfery gospodarcze wysuwają postulat, aby kolejki, znajdujące się wewnątrz terytorjów fabrycznych nie były wyodrębniane z pośród innych fabrycznych urządzeń, oraz aby nadzór nad nimi sprawowały również władze administracji ogólnej, np. władze powiatowe. Koła gospodarcze motywują swe stanowisko tem, że z jednej strony dla ministerstwa wielce uciążliwy będzie nadzór nad niejednokrotnie bardzo krótkimi i położonymi w zapadłych okolicach kraju liniami, z drugiej zaś strony — system ten byłby również wielce niewygodny dla właścicieli fabryk, którzy mieliby w ten sposób do czynienia z wieloma organami nadzorczymi.

— **Zasiłki dla robotników polskich, powracających z zagranicą.** W związku ze wzrastającym zagranicą bezrobociem — w wyniku którego wielu robotników polskich powraca do kraju, urząd emigracyjny donosi, że zwolnieni z pracy robotnicy powinni przed wyjazdem zopatrzyć się w świadectwa pracy. Świadectwa te zawierać muszą następujące dane: nazwę zakładu pracy i określenie charakteru przedsiębiorstwa; nazwę miejscowości, w której znajduje się zakład pracy; datę wystawienia świadectwa; imię i nazwisko robotnika, zwolnionego z pracy; datę przyjęcia i zwolnienia z pracy; wysokość otrzymywanego zarobku; podpis pracodawcy; wskazanie ogólnej liczby pracowników, zatrudnionych przez dane przedsiębiorstwo w okresie, gdy pracował w nim zwolniony z pracy robotnik. Świadectwa te, zalegalizowane przez władze administracyjne zagraniczne, bądź też

Ostatnio rezolucje domagające się wydalenia obcokrajowców uchwalono w następujących miejscowościach:

W powiecie lublinieckim: W Lublińcu, Woźnikach, Lisowie, Sadowie; **w powiecie pszczyńskim:** w Bojszowach, Wielkim Chełmie, Golasowicach, Brzeżcach, Łaziskach Górnych, Studzienicach, Miedźnej, Jankowicach, Wiśle Małej, Łące, Paprocanych, Rudoltowicach, Brzęczkowicach - Słupnej, Czarkowie, Porębie, Wesolej-Szklarni; **w powiecie rybnickim:** w Przegędziej, Połomji; **Knurowie, Adamowicach, Czerwionce, Dzierżymierzu, Biertułtowach, Bujakowie, Obszarach, Łyskach, Niewiadomiu, Markłowicach, Mszanie I, Piecach, Radlinie Dolnym, Radziejowie, Rybniku, Syryni, Wodzisławiu, Żorach, Jejkowicach, Rydułtowach, Książenicach;** **w powiecie tarnogórskim:** w Suchoj Górze, Tarnowicach Starych, Czarnej Hucie, Pniowcu, Bobrownikach, Opatowicach; **w powiecie cieszyńskim:** w Cieszynie; **w powiecie świętochłowickim:** w Król. Hucie, Zgodzie, Goduli, Brzozowicach, Szarłocifcu, Chebziu; **w powiecie bielskim:** w Jaworzu; **w powiecie katowickim:** w Brzezince, Janowie, Katowicach, Kłodnicy, Panewniku, Przelajce i w Żalężu.

przez właściwy konsulat Rzeczypospolitej Polskiej, dadzą reemigrantowi podstawę do ubiegania się o zasiłki z Funduszu Bezrobocia w terminie nie później niż w ciągu dwóch miesięcy po rozwiązaniu ostatniej umowy najmu pracy zagranicą.

— **Nowy, zmieniony spis abonentów telefonicznych.** W związku ze staraniami niektórych Izb przemysłowo-handlowych o zmianę katalogu abonentów sieci telefonicznych w Polsce, ministerstwo poczt i telegrafów nadesłało wyjaśnienie, według którego ogólny spis abonentów telefonicznych w Polsce, z wyjątkiem m. Warszawy, ukaże się najpóźniej w lipcu br. Spis ten wyda ministerstwo we właściwym zakresie działania, kładąc specjalny nacisk na to, aby druk, papier, oprawa i format spisu odpowiadały swemu przeznaczeniu. Prócz tego ministerstwo wyda specjalny dodatek, obejmujący tylko abonentów m. Łodzi i okolic.

— **Międzynarodowa komunikacja tranzytowa przez Polskę.** Zakończyła swe obrady w Warszawie międzynarodowa konferencja kolejowa w sprawie komunikacji tranzytowej przez Polskę między Sowietami i państwami bałtyckimi a państwami środkowej Europy. Sprawy komunikacji tranzytowej załatwione zostały pomyślnie dla polskich kolei państwowych, które przewozić będą poważniejsze transporty. Na konferencji opracowano nowe taryfy tranzytowe dla komunikacji osobowej, ekspresowej i bagażowej między wymienionymi państwami. O ile centralne zarządy kolejowe zainteresowanych państw zatwierdzą w najbliższym czasie projekty nowych taryf, wejdą one w życie już z dniem 1 kwietnia br.

Województwo śląskie.

* **Mając interes w urzędzie, nie zapomnij książki wojskowej.** Ministerstwo spraw wewnętrznych wezwało wszystkie urzędy państwowe i samorządowe oraz magistraty do przestrzegania rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym. Dotyczy to zwłaszcza sprawdzania, czy mężczyźni, którzy przekroczyli 21 rok życia a w jakiegokolwiek sprawie zgłaszający się do rządu, wypełnili wszystkie powinności, wynikające z ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

* **Krzyże zasługi na piersiach górników.** Za ofiary, z narażeniem własnego życia, współdziałal przy ratowaniu od śmierci zaspanych górników na kopalni „Kleofas” — p. prezes rady mini-

Przy zaparciu stołca, wzdęciu brzucha, nadkwaśności soku żołądkowego, bólach głowy, przeczuleniu, uczuciu strachu, ogólnym złym samopoczuciu i zmęczeniu łagodnie działająca naturalna woda gorzka **Franciszka-Józefa** daje łatwe wypróżnienie, uwalnia organizm od pozostałości w jelitach i w wielu wypadkach zapobiega zapaleniu ślepej kiszki. Zadać w aptek.

strów odznaczył **Bronzowym Krzyżem Zasługi pp. Ignacego Helebrandta z Wielkich Hajduk i Konstantego Hupacza z Katowic.**

Za akcję ratowniczą w czasie pożaru na kop. „Wolfgang” zostali przez P. Prezesa Rady Ministrów odznaczeni **Bronzowym Krzyżem Zasługi pp. Teodor Krist z Rudy, Henryk Gawroński z Nowej Wsi, Florjan Kula z Kończyc, Wilhelm Nowakowski z Rudy, Paweł Żelazny z Bielszowic, Karol Tabacki z Rudy i Franciszek Szkuta z Rudy.**

Za akcję ratunkową podczas katastrofy na kop. **Matylda** odznaczony został przez p. premiera **Bronzowym Krzyżem Zasługi p. Wojciech Chmiel z Lipin.**

* **Rokowania o płace pracowników umysłowych wielkiego przemysłu nie wydały rezultatu.** Pomiedzy przedstawicielami Zespołu Związków zawodowych pracowników umysłowych z jednej i Związkiem pracodawców Górnośląskiego przemysłu - górniczego z drugiej strony, odbyły się w czwartek, dn. 11 lutego br. rokowania w sprawie zmiany płac taryfowych pracowników umysłowych wielkiego przemysłu. Pracodawcy wysunęli żądanie obniżenia płac od 1 lutego 1932 r. w wysokości 21 proc. z równoczesnym wstrzymaniem przyznawania pracownikom umysłowym dalszego stopnia starszeństwa na przeciąg jednego roku. Żądania swoje umotywowali krótkim połozeniem poszczególnych zakładów pracy, a przede wszystkim kopalni i hut. Przedstawiciele związków, należących do zespołu oświadczyli, że żądania tego rodzaju uważają za absolutnie nieuzasadnione i też nie nadające się do rzeczowej dyskusji, a równocześnie oświadczyli gotowość prowadzenia dalszych rokowań, podczas których podstawą dyskusji powinno być przede wszystkim uwzględnienie, że pracownicy umysłowi doznali już raz obniżki płac taryfowych od 1 maja 1931 r. w wysokości 5 proc., dalej — że taryfowe płace robotnicze pozostały wówczas bez zmian oraz, że od 1 lutego br. obniżone zostały płace taryfowe tylko robotnikom, zatrudnionym w górnictwie w wysokości 8 proc. Ponieważ przedstawiciele wielkiego przemysłu nie wyrazili chęci na prowadzenie dalszych rokowań pod tym kątem widzenia, a tylko obstawali przy swoich wyżej określonych żądaniach, stwierdzili przedstawiciele zespołu związków zawodowych, że ze swej strony uważać muszą rokowania za rozbite w winy przedstawicieli Związku pracodawców. Niezałatwiony więc spór, będzie wobec tego rozpatrywany przez komisję pojednawczą i arbitrażową.

Z Katowickiego

Zniesienie cen maksymalnych na mięso.

Katowice. Na posiedzeniu magistratu dnia 9 bm. postanowiono znieść ceny maksymalne za mięso. Pozostawiono dotychczasowe ceny jako ceny wytyczne. Targi w hali mięsnej odbywają się jak dotąd. Dalej postanowiono w rzeźni miejskiej od 1 kwietnia br. usamodzielić kasę rzeźni.

Akt oskarżenia przeciw Powelskiemu, dyr. oszukańczej spółki budowlanej.

Katowice. Prokuratura państwa w Katowicach odesłała dzisiaj do sądu karnego akt oskarżenia przeciwko Henrykowi Otto-Powelskiemu, b. dyrektorowi osławionej spółdzielni Budowlana Kasa Oszczędności i pożyczek w Mysłowicach, oskarżonemu o oszustwo oraz działanie na szkodę tej spółdzielni. Pierwszy jej dyrektor, Święty, odsiaduje karę kilkuletniego więzienia za zbrodnie oszustwa. — Gospodarka Powelskiego była dalszym ciągiem gospodarki Świętego. Akt oskarżenia zarzuca Powelskiemu, że świadomie działał na szkodę członków tej spółdzielni, wiedząc, iż zasady jej opierają się na oszukańczych założe-

Instytut spraw społecznych.

Fundacja p. n. „Instytut Spraw Społecznych”, jako samoistna osoba prawna, została powołana do życia 29 maja 1931 r. Założycielami tej instytucji są: Związek Zakładów Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych w Warszawie, Ogólnopolski Związek Kas Chorych w Polsce w Warszawie, Zakład ubezpieczeń od wypadków we Lwowie, Zakład ubezpieczeń na wypadek inwalidztwa w Królewskiej Hucie, Zakład ubezpieczeń od wypadków w Królewskiej Hucie, Zakład ubezpieczeń od wypadków w rolnictwie w Poznaniu, Ubezpieczalnia Krajowa w Poznaniu i Ubezpieczalnia Krajowa, wydział ubezpieczeń od wypadków w Poznaniu.

Zadania Instytutu, określone w § 2 jego statutu są następujące: a) badanie naukowe zagadnień bezpieczeństwa i higieny pracy, b) propaganda w dziedzinie zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom przy pracy i chorobom zawodowym, c) badanie zagadnień z dziedziny ubezpieczeń społecznych, d) prowadzenie działu muzealno-pokazowego, e) organizowanie kursów dla pracowników instytucji społecznych, f) prowadzenie działalności wydawniczej.

Fundusz podstawowy, służący do zabezpieczenia stałego bytu Instytutu, gromadzi się: 1) z kwot, złożonych jednorazowo przez fundatorów w wysokości rocznej subwencji niżej oznaczonej, 2) z darowizn, specjalnie na ten cel przeznaczonych lub nie mających innego przeznaczenia, 3) z odpisów od wszystkich subwencji, składanych na ogólne cele fundacji, w wysokości, którą w odsetkach corocznie oznaczać będzie rada zarządzająca przy uchwalaniu budżetu Instytutu. Ponadto rada zarządzająca Instytutu przyjęła darowiznę ofiarowaną przez komitet wystawowy działu ministerstwa pracy i opieki społecznej, a mianowicie majątek pozostający z P. W. K. w Poznaniu z r. 1929.

Wszelkie badania i prace, prowadzone przez Instytut mają być przystosowane do zadań, związanych z działalnością praktyczną zainteresowanych instytucji i władz ministerstwa pracy i opieki społecznej. Ogólną działalność Instytutu reguluje statut zatwierdzony 28 lipca 1931 r. W myśl treści tego statutu organami Instytutu są: rada zarządzająca, dyrektor, rada naukowa i komisja rewizyjna. Na dyrektora Instytutu powołano p. prof. Kazimierza Kornilowicza.

W okresie od 29. 10. do 31. 12. 1931 r. Instytut spraw społecznych, przystąpiwszy do wykonania wskazanych w statucie zadań podjął m. in.: **przeprowadzenie pracy badawczej nad zagadnieniem statystyki profilaktycznej (zapobie-**

gającej) nieszczęśliwych wypadków, nad nowoczesnymi urządzeniami ochronnymi przy pracy w różnych gałęziach produkcji, opracowanie projektu regulaminu poradni bezpieczeństwa pracy i t. d. Następnie w dziedzinie bezrobocia opracowany został szczegółowy program badań nad bezrobociem i jego skutkami społecznymi. Opracowano w porozumieniu z Instytutem Gospodarstwa Społecznego projekt przeprowadzenia badań budżetów 100 rodzin bezrobotnych, podjęto opracowanie zagadnienia wpływu depresji gospodarczej na zatrudnienie i warunki życiowe warstwy

rzemieślniczej i chałupniczej. Dalej przystąpiono do prac badawczych nad zagadnieniem stanu zatrudnienia i bezrobocia w przemyśle z uwzględnieniem struktury bezrobocia i jego skutków społecznych. W dziale pokazowym przygotowano je do wysłania do miast prowincjonalnych, m. in. do Łodzi. W dziale biblioteki skompletowano katalog ewidencyjny bibliotek naukowych warszawskich z działu bezpieczeństwa pracy, założono kartotekę instytucji zagranicznych, pracujących w zakresie bezpieczeństwa pracy. Tls.

Listy naszych Czytelników.

Z życia straży pożarnej.

Bieruń Stary w Pszczyńskim. Dnia 7 lutego br. odbyła tutejsza ochotnicza straż pożarna swoje doroczne walne zebranie, na które przybyli jako goście pp. dr. Rybok, radca Bendel, honorowy ogniomistrz Spyra, komendant posterunku pol. Bauerek, prezes ZOKZ, Niesyto, prezes Kółka Rolniczego Gretka i ogniomistrz straży „Lignozy” Berkop, co wskazuje, że straż żywo interesuje miejscowe obywatelstwo.

Ze złożonego sprawozdania zarządu wynikało, że Straż się znacznie zaczęła rozwijać pod prezesurą p. burmistrza Piprka, za co składa mu społeczeństwo swoje uznanie. Aktywnych członków liczy straż 26, którzy pod swoim ogniomistrzem p. Michałkiem przechodzą twardą szkołę strażacką, co im i obywatelstwu wychodzi na dobre, bo swoją sprężystością już niejedno mienie obywateli zachowali od zguby. Członków popierających ma straż 58, jednak należy się spodziewać, że obywatele zrozumieją potrzebę popierania straży i zgłoszą się liczniej na członków popierających. Że zarząd ma pełne uznanie swych członków, wynika z tego, że został w składzie zeszłorocznym znów jednogłośnie wybrany, z wyjątkiem tym, że na gospodarza wybrano druha Początek, bo drugi ogniomistrz Gawlik nie chciał obu urzędów sprawować równocześnie.

Walne zebranie uchwaliło również jednogłośnie nadać po: „yśli § 7 i 21 pkt. a statutu straży pp. dr. Rybokowi i radcy Bendlowi członkostwo honorowe, za ich ofiarność dla straży.

Okrzykiem na cześć naszej Najjaśniejszej Rzeczypospolitej i Jej Dostojnego Pana Prezydenta, zakończono walne zebranie.

Po walnym zebraniu urządzono wspólną wieczornicę, uraczając gości i członków barszczem kielbasą i piwem, za co należy się zarządowi uznanie, bo strażak, który przez cały rok pracuje bezinteresownie, też powinien mieć trochę rozrywki i ugoszczenia. Orkiestra była doborowa i bezpłatna, za co jej dzięki Stwierdzić trzeba że w bieżącym roku na walnym zebraniu zarząd postanowił i wypłacił pierwszy raz 4 nagrody pieniężne za pilność w służbie, by przez to zachęcić strażaków do żywotnej pracy. Nagrody otrzymali: druha Początek 18 zł, druha Bendel 15 zł, druha August 15 zł, i druha Śmietana 12 zł. Ponieważ na przyszły rok nagrody będą wyższe, to należy się spodziewać większej ambicji u strażaków, by nagród dopiąć.

Niech te kilka słów o naszej straży poinformują obywateli o jej pracy dla ich dobra i niech pobudzą większą chęć poparcia materialnego i moralnego naszej straży.

Obywatele życzliwi dla straży.

Coś niecoś z walnego zebrania tow. stenograf. „Stenos”.

Tarnowskie Góry. W piątek, dnia 5 lutego br. o godz. 19 odbyło się na sali p. Kapuścioka walne zebranie miejsc. t-wa stenograficznego „Stenos”, które

zagał prezes p. Świerczyzna hasłem: „Cześć stenografii”. Po odczytaniu protokółu z ostatniego walnego zebrania, p. inspektor Piec, wygłosił referat na temat: „Z przeszłości Śląska”. W referacie swym mówca bardzo dobrze przedstawił koleje życia ludu śląskiego pod panowaniem pruskim, oraz przedstawił życiorysy pierwszych działaczy śląskich jak: Józefa Lompy i ks. Konstantego Damrotha. Nakoniec apelował do zebranych, by nadal gorliwie uczyli się stenografii, która w życiu może oddać wielkie przysługi. Za tak piękny i pouczający wykład podziękowano hucznie mi oklaskami. Następnie przyjęto nowych członków co w liczbie około 10. Nastąpiło sprawozdanie zarządu z rocznej swej działalności, a na wniosek komisji rewizyjnej udzielono ustępującemu zarządowi absolutorjum. Przedtem zaś wybrano przewodniczącego zebrania p. insp. Pieca. Wybrano zarząd następujący: pp. Emil Świerczyzna prezes, Kłobasa sekretarz, Róża Hallakówna, skarbnik, ławnicy: pp. Gregarekówna i Michniana; komisja rewizyjna: pp. Witt, Mastykówna i p. Hadaszówna. Pan Świerczyzna obejmując prezesurę, dziękował zebrany za zaufanie i przyrzekł pracować w dalszym ciągu dla dobra i rozwoju t-wa na tut. terenie. Później w wolnych głosach nie zabierali głosu żaden członek, wobec tego prezes p. Świerczyzna zakończył zebranie hasłem „Cześć stenografii”. (a. k.)

Z przedstawienia teatralnego SMP.

Tarnowice-Stare w Tarnogórskim. We wtorek, dnia 2 lutego br. odegrało tut. SMP. przedstawienie teatralne na sali p. Kielbasy. Odegrano trzy sztuki, z tego dwie poważne, a jedną wesołą, mianowicie: „Łakomstwo” i „Ulicznik warszawski”, sztuki poważne, które u dały się dobrze, gdyż gra amatorów w tych sztukach była bardzo udatna i przejmująca. „Sokoli w więzieniu” sztuka wesoła, u dała się nadzwyczaj dobrze. Amatorzy wywiązali się ze swych trudnych ról ku zupełnemu zadowoleniu widzów, za co obdarzono ich hucznie oklaskami. Sala zapełniona była po brzegi. Przedstawienie zaszczylili swą obecnością oprócz miejscowej inteligencji i obywatele z innych wiosek. Podczas przerwy, jakoteż i po przedstawieniu przygotowała bardzo pięknie miejscowa orkiestra klubu mandolinowego „Jaskółka”. (a. k.)

Robotnicy o warunkach pracy w Bolszewji.

Berliński „Local-Anzeiger” podaje opowiadanie robotników norweskich, którzy zwabieni ponętnymi propozycjami udali się na pracę do Bolszewji, skąd z wielkim trudem udało się im uciec. Warunki pracy w tym kraju są — ich zdaniem — okrutne i określić się dadzą **jednym słowem: piekło.** Ten sam dziennik przytacza również list niemieckiego komunisty, który i sam pojechał do Bolszewji i innych do pracy tam werbował. Pisze on: „Nigdy nie potrafię przeprosić

Przegląd religijny.

Protest posłów baskijskich przeciw wydaleniu zakonu Jezuitów.

Posłowie baskijscy nadesłali do Ojca Świętego depezę, zawierającą protest przeciwko wydaleniu zakonu Jezuitów z Hiszpanji. Stwierdziwszy, że najświetniejsze tradycje narodu baskijskiego związane są z imieniem św. Ignacego i św. Franciszka Ksawerego, wyrażają oni nadzieję, że nastanie dzień, w którym stanie się zadość sprawiedliwości. Ludność baskijska zaproponowała jednocześnie gościć OO. Jezuitów, przyjmując ich w bardzo licznych wypadkach do grona swych rodzin bądź w charakterze gości, bądź kapelanów, bądź nauczycieli.

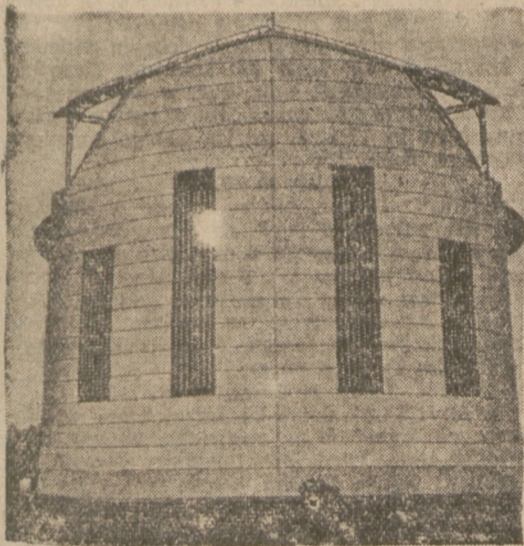
Duchowieństwo krajowe a przyszłość Kościoła.

W Rzymie odbył się szereg odczytów, zorganizowanych przez Związek misyjny duchowieństwa włoskiego, a między in. odczyt pt. „Duchowieństwo krajowe a przyszłość Kościoła”, wygłoszony przez Mgr. Salotti, arcybiskupa Filipopolis. Zagadnienie, które w tym odczytciu poruszył prelegent, jest bardzo żywo i ze względu na liczne powołania wśród nowonawróconych. Mgr. Salotti nawołuje do wyczerpania wszystkich sił, aby ułatwić misjonarzom kształcenie nowych zastępów kapłanów-tubylców. W akcji tej widzi on rozwój Kościoła, albowiem „nikt tak szybko nie nawróci do słodkiej nauki Zbawiciela — jak synowie danego kraju”. Wspominając w dalszym ciągu imiona Papięży, — szczególnie nacisk kładąc na wychowywanie wśród tubylców nowych misjonarzy, takie encykliki, jak „Maximum illud” Benedykta XV i „Rerum Ecclesiae” Piusa XI, oraz uroczystość konsekracji 6 biskupów chińskich przez Ojca św. Piusa XI w 1926 roku, mgr. Salotti widzi w tych faktach nowe dowody żywotności Kościoła, które przyczynią się do rozszerzenia wiary po całej ziemi. — Ogromne wrażenie zrobił przytoczone przez prelegenta dane statystyczne. W Chinach obecnie działa 1433 księży krajowych, a w Indochinach jest ich już 1199. Byłoby ich znacznie więcej, gdyby było więcej misjonarzy. Zarzutem, jakoby krajowcom-księżom brak było wykształcenia, przeczą listy misjonarzy — stwierdzające, że krajowcy uczą się chętnie, pilnie i wytrwale, wykazując w wielu wypadkach ogromne zdolności. — Kończąc nakreślił w barwnych słowach mgr. Salotti wizję zastępów nawróconych, którzy z krzyżem w ręku wołają: Chryste! Ci, co idą nawracać, pozdrawiają Ciebie!

Kongres eucharystyczny w Dublinie.

Ogłoszono oficjalny program 31. międzynarodowego kongresu eucharystycznego, który odbędzie się w Dublinie w roku bieżącym. Na datę kongresu wybrany został tydzień od 19 do 26 czerwca br. Poprzedzony on zostanie generalnymi Komunjami św. kobiet, mężczyzn i dzieci całej Irlandji. Spodziewane są tysiące uczestników nie tylko z Irlandji, Angliji i Szkocji, ale i ze wszystkich stron świata. Jako specjalny organ prasowy kongresu ma się ukazać jednorazowa w nakładzie 700 tys. ulotka p. t. „Congress News”, którą finansuje rząd irlandzki przez wydanie serji kongresowych znaczków pocztowych. Jednocześnie z uroczystościami kongresowymi obchodzony będzie 1500-letni jubileusz przybycia do Irlandji św. Patryka.

Kolos budowlany.

Jako pomieszczenie dla Zeppelinów wybudowano w Löwenthalu potężny gmach ze stali i innych ogniotrwałych materiałów. Kłosa główna tego budynku posiada wysokość 53 metry, długość 210 m., szerokość zaś 58 m. By uzmysłowić sobie ogrom tej budowli wystarczy porównać ją z ciężarowym samochodem na przeciwnym planie obrazku i wysokim lasem na lewo. I powiadają, że Niemcy nie mają pieniędzy.

